

Елин Пелин

Наслада

Всред разлатото поле, далеч от села и от пътища, край брега на голямо блато, в скрита подземна колиба светят две цигари. Двама души, току-що пробудени, лежат и пушат. Вътре е тъмно, задушно. Една малка желязна печка хвърля грейка от ъгъла. Единият се обърна, посегна напосоки, и в ръката му зашумя сламена възглавница. От стената погледна прозорче, малко колкото уста на чаша, и през него се наля мътна дрезгавина.

– Съмна – рече тихо ловецът и залепи лице на малкия отвор.

Другарят му бързо и пъргаво се обърна, откри друго прозорче и също залепи лице на него.

Зимно утро раздира студените мъгливи покриви на нощта. Куршуменото небе полека-лека лъсва като дълбоко бисерно огледало, по което остават големи петна пара от застиналото дихание на на настъпващия ден. Обширното поле, посипано със ситни диаманти от скреж, се губи на изток в една тъмна и опушена далечина, отрязана от небето с тънка кървава черта. Над нея гори нажежен върхът на един облак, като върха на гигантски нож, който се закалява все по-силно и по-силно.

От тая сияеща далечина се показват две черни точки, които се движат равно и успоредно с алената линия на хоризонта, там, дето се подаваше разкаления нож на титана-ден. После те се губят, сякаш потъват в опушения край на полето. След малко отново се явяват, и тяхната лека игра чертае криви наклони по малките прозрачни облаци, пратени да посрещнат настъпнащия ден.

И ето, над леко зелените тъмни върби, които упътват реката през полето, се явяват близо една до друга две диви патици.

Те хвърчат равно, с шии, проточени напред. Тоя полет в студения свеж простор на утрото им е тъй приятен! При всяко махане на крилете, те чуват крехък звън от чупливостта на помръзналия въздух и се обръщат с красивите си шии една към друга. По сивите лъскави пера на крилете им играят неуловими отблясъци от всички езера и небеса, дето са били.

Мъжката върви малко по-напред. Тя води женската, оглеждайки с внимание всяко петно по кристалното поле. Над всяко помръзнало вирче тя вижда сянката на своята другарка и леко се извива, за да и се мерне още веднаж.

Те се изравняват, спускат се ниско и отведнаж поривисто се извият, издигат се и пак се устремят напред. Те виждат вече крайчец от слънцето. Първите му розови лъчи са паднали по върха на снежната далечна планина.

Двете птици политат нататък. Право нататък. Те сякаш искат да минат през невидимите струи на лъчите и кацат на спокойния и блестящ връх на планината, но отведнаж се обръщат пак на изток.

Слънцето изгрява. Страшният нож, който стоеше над хоризонта, се е стопил и го няма. Кървавите потоци по облаците са претекли. Цялото небе сияе.

Патиците чуват от земята радостни приятелски привети. Те правят широки кръгове над полето, оглеждат възбудено навсякъде, спускат се, издигат се и виждат далеко-далеко през бляскавото поле два черни тънки ивици, над които се дига лека пара.

Двете патици се устремяват нататък. Мъжката се отдалечава напред, прави кръг, връща се, посреща другарката си и тръгват пак заедно към двете черни ивици, които като две кадифени пиявици са легнали на сребърното легло.

Какво има там?

Две малки рекички.

Топлици. Близко до тях е голямо блато, обрасло с гъсто налягала тъмнозлата тръстика, цъфнала в скреж. Между тръстиката обширни ледени огледала.

Оттам до птиците долитат другарски привети, радостен зов на техни другарки, който се носи далеко из помръзналия въздух.

В блатото, дето се сливат димящите топлици, пляскаят криле десетина техни другарки, протягат радостно шици и се къпят.

Двете патици са тъй радостни! Те се извиват широко, спускат се леко и падат във водата.

Двамата ловци, които стръвно гледаха през очите на малкото подземие, трепнаха. Викът и веселото гуркане на птиците ги оживиха и ги пробудиха. Лицата им се опънаха и заруменяха от слънцето, което беше заляло всичко в светлина и проникваше през отворите на гюмето. Очите им се зацелиха в блатото като гърлата на пълни пушки.

Двете диви патици разгледаха внимателно наоколо, успокоиха се и почнаха да се къпят. След малко мъжката се отправи към вързаните патки, които така коварно ги мамеха. Женската остана на мястото си. Полето блещеше белоцветно. Небето се проясняваше и неговият лазур ставаше по-дълбок. Дългата редица големи синкави върби зад блатото тънеха в розови воали.

Мъжката погледна небето, погледна водата, постоя и тихо се върна към женската. След това тя се обърна към слънцето и почна бързо да гурка във водата зелената си глава, като че му правеше поклони. По

перата и се преливаха и играеха златисти отблясъци. Женската беше неспокойна. Тя може би предчувствуваше злото. Тя като че ли се готвеше дори да хвъркне, но безгрижието на нейния другар я задържа.

Глух гръм плесна над водата. Женската се вдигна. Едното и крило тежеше. Тя с мъка се изви над блатото и видя, че другарят и остана да лежи неподвижно във водата. Тя се спусна към него и усети, че я попари такакъв тежък, страшен шум. Тялото и падна до тялото на нейния най-близък.

В миг от земята израснаха двама души, развълнувани и оживени. Те нададоха радостни звукове. Лицата им бяха прекрасни и млади. Единият нагази в блатото и още отдалеко простря ръце към двете застреляни птици, които лежеха една до друга с разперени крила, с окървавени гърди.

Наоколо беше тъй тихо и свежо, тъй прекрасно, тъй спокойно и мъдро.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5615>]